

v napodobení veřejným ústavem zavedeného poznamenání kollem, kterážto činnost již o sobě je v § 199 d) tr. zák. označena jako zvláštní druh podvodu. Uvedení v omyl je dáno tím, že finanční orgánové pokládali napodobené označení za správné, ač tomu ve skutečnosti tak nebylo. Posléze je bezvadně zjištěno, že se stěžovatel dopustil jednání v úmyslu podvodném, a že finanční erár utrpěl skutečně škodu. Tím jsou naplněny všechny jak objektivní, tak i subjektivní náležitosti zločinu podvodu, a byl proto obžalovaný uznán právem vinným ve smyslu obžaloby. Stížnost si neuvědomuje, že pouhým potrestáním podle důchodkového trestního zákona pro zkrácení finančního eráru na celních poplatcích byla by postižena toliko jedna složka závadného jednání obžalovaného, kdežto další složky, záležející v napodobení razítka čs. celního úřadu, tudíž veřejným ústavem zavedeného poznamenání kollem, v použití tohoto razítka a v podvodném úmyslu zůstaly by nezasaženy. Zkrácení eráru na celních poplatcích bylo jen následkem a výsledkem řečené činnosti obžalovaného. Dále zapomíná stížnost, že podle § 197 tr. zák. dopouští se podvodu, kdo listivým předstíráním nebo jednáním — a takovým je v případech § 199 d) tr. zák. činnost rázu tam naznačeného — uvádí někoho v omyl, jímž tento nebo jiná osoba škodu trpěti má. Podle tohoto jasného doslovu zákona nevyhledává se k dokonání podvodu, by již nastala též škoda, k níž konečný úmysl pachatelův směřoval, takže k dokonání podvodu ve smyslu trestního práva není zapotřebí dokonání podvodného poškození ve smyslu hospodářském (sb. n. s. čís. 808). V důsledku toho není k přičitatelnosti zločinu podvodu zapotřebí, by z jednání obžalovaného nastala skutečně škoda; stačí, když podvodné jednání bylo podniknuto v úmyslu poškozovacím. Ta okolnost tudíž, že jednání obžalovaného spadá z části i pod ustanovení trestního zákona důchodkového, není ještě na závadu potrestání podle obecného zákona trestního, jakmile jsou tu zákonné podmínky. Důvod zmatečnosti čís. 9a) § 281 tr. ř. není proto opodstatněn.

Čís. 2993.

Byla-li zmatečná stížnost zrušovacím soudem odmítnuta jako opožděná, rozhodne o současně podaném odporu zrušovací soud.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Zm I 699/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání odpor a zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. srpna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný podal proti rozsudku vyřesenému v jeho nepřítomnosti jednak odpor, jednak zmateční stížnost. Oba opravné prostředky byly

podány na poštu dne 18. října 1927 a došly na soud dne 19. října 1927. Jak v odporu, tak i ve zmateční stížnosti tvrdí obžalovaný, že se dozvěděl o tom, že napadený rozsudek byl vydán, teprve dne 17. října 1927 nahlédnutím do spisů u soudu. Avšak zpáteční lístek obžalovaným dne 27. srpna 1927 podepsaný osvědčuje, že toho dne byla obžalovanému doručena poštovní zásilka, obsahující opis rozsudku zemského trestního soudu v Praze s poučením, a listonoš Josef V., který mu tuto zásilku doručoval, potvrdil jako svědek, že obžalovaného velmi dobře osobně zná a že může se vši určitostí potvrditi, že řečený zpáteční lístek ze dne 27. srpna 1927 obžalovaný podepsal a že mu svědek tuto zásilku tehdy osobně předal do vlastních rukou. Dlužno tedy pokládati za prokázáno, že obžalovanému byl opis rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 13. srpna 1927 doručen do vlastních rukou dne 27. srpna 1927, takže třídenní lhůta k odporu a k opovědi zmateční stížnosti podle §§ 284 a 427 tr. ř. končila již dnem 30. srpna 1927. Z toho plyne, že i odpor obžalovaného i jeho zmateční stížnost jsou opožděny, poněvadž byly podány na poštu teprve dne 18. října 1927, a musily býti proto odmítnuty v neveřejné poradě.

Čís. 2994.

Bič není zbraní v technickém slova smyslu a nemusí jí býti za všech okolností; by byl naplněn skutkový znak »odporu se zbraní« ve smyslu § 82 tr. zák., musí býti zjištěno, že bič byl v konkrétním případě předmětem, způsobilým sesílití útok proti vrchnostenské osobě a ohrožení její tělesnou bezpečnost, a že mu byla vůlí útočníka v konkrétním případě, tudíž způsobem jeho použití jako prostředku k útoku nebo k obraně, propůjčena vlastnost zbraně v naznačeném smyslu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Zm II 264/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji opět projednal a rozsoudil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Při novém hlavním přelíčení bude na soudu první stolice, by se po případě náležitě zabýval též otázkou, zda se odpor stal se zbraní. Neníť bič zbraní v technickém smyslu a nemusí jí býti za všech okolností. Aby byl naplněn skutkový znak »odporu se zbraní« ve smyslu § 82 tr. zák., muselo by býti zjištěno, že bič byl v konkrétním případě předmětem, způsobilým sesílití útok proti vrchnostenské osobě a ohrožení